

Hồi Thứ Ba Mười Tám

THỊ TỬ NHƯ QUY

Thì ra Long Bình lúc này đã bị ba chủ tở Thần Long Chư Thiên bức đến chỉ còn gạt đỡ mà thôi, không còn chút thời gian nào để hoàn thủ, lại chốc chốc ngộ hiểm, làm sao khiến nàng không thất kinh biến sắc sao được.

– Đại Đổ Tiên bá bá! Bá bá xem Long ca ca!

Trong lúc cấp thời, Mặc Thanh kêu lên một tiếng, ý nàng muốn rút ra khỏi vòng chiến đến trợ lực Long Bình!

Nhưng ở cửa động ba người còn miễn cưỡng giữ được, một khi thiếu mất đi một người thì hậu quả ra sao không cần nói cũng biết, thế nên Mặc Thanh suy đi tính lại không làm sao nghĩ ra cách lưỡng toàn!

Đại Đổ Tiên lẽ nào lại không hiểu được điều Mặc Thanh đang lưỡng lự, đây quả là thế tiến thoái lưỡng nan. Bỗng nghe lão cất tiếng thê thiết than:

– Mặc cô nương! Người đi trợ lực cho Long Bình, việc ở đây ta với Bình Nhi cũng lo được!

Mặc Thanh vạn phần muốn cứu tình lang, nhưng nàng ra đi thì rõ ràng mạng của ba người trong động khó lòng bảo toàn, tâm niệm cứ chần chừ mãi chưa bỏ đi được.

– Mặc tử tử! Tử tử đi đi!

Cuối cùng Mật Bình Nhi cũng đã mở miệng.

Mặc Thanh cảm thấy bối rối vô cùng, không sao nghĩ được kế lưỡng toàn, bên kia là tình lang, bên này là bằng hữu, giao tình trong lúc hoạn nạn, lẽ nào giờ lại lo tư tình, làm như vậy nào phải là người hiệp nghĩa.

Mật Bình Nhi càng thúc giục càng khiến nàng do dự không quyết. Cuối cùng nàng nghiêng răng nói:

– Bình muội, hai ta hợp lại giết một vài tên đã!

Nàng vừa dứt lời, Long Bình ở bên kia đã kêu lên một tiếng kinh hãi!

Nguyên Long Bình thi triển Thiên Hỏa Tứ Tuyệt chưởng nghênh chiến ba tên ma đầu, thủy chung vẫn không sao ra oai được, chỉ có thể miễn cưỡng cố thủ mà thôi, chàng đang lấy làm kỳ, cứ gì Thiên Hỏa Tứ Tuyệt chưởng lại không có được uy lực kinh nhân như chàng hằng tưởng tượng. Cuối cùng chàng đã nghĩ ra, bởi vì đối phương ba người đều dùng binh khí dài khiến chàng vô phương tiếp cận chúng, chàng biết giả như chàng có Kinh Điện Kiếm trong tay, cho dù đối phương có thêm ba tên nữa chàng cũng có cơ thủ thắng.

Nào ngờ trong một lúc xao nhãng, đã bị Âm Dương Phán Tề Phi đột phá chưởng thế phòng thân, công một thiết quài, suýt chút đã thọ thương dưới thiết quài của lão rồi.

Mặc Thanh nghe Long Bình kêu lòng đau như cắt, cố nuốt nước mắt, múa kiếm như bay tấn công đối phương. Bỗng, nàng chợt nghĩ đến thanh Kinh Điện Kiếm trong tay, sao lại không đưa cho chàng đề phòng thân?

Long Bình tay không đối địch đương nhiên không phải là đối thủ của bọn Thần Long Chư Thiên ba người, nếu có kiếm trong tay cho dù bất địch, ít ra có thể duy trì được ít lâu, chờ Tửu Hồ Lô quay về tất có thể hóa hung thành kiết.

Thế là Mặc Thanh vội vàng kêu lớn:

– Bình ca! Tiếp kiếm!

Chỉ thấy nàng vung tay ra. Kinh Điện Kiếm đã linh không phóng qua.

Nào ngờ Long Bình đón đỡ chiêu thức của đối phương còn không kịp nào còn sức tung thân tiếp kiếm, Kinh Điện Kiếm ném qua đã bị Thần Long Chư Thiên cướp mất!

Như vậy vô tình đã tăng thêm thế lực cho đối phương, Long Bình ngộ hiểm càng nhiều, mắt thấy rõ sắp rơi máu giữa đường trường, nguy hiểm vạn phần.

Mặc Thanh tính toán sai một chút, trong lòng thấy hận khôn tả.

Ngay trong lúc tính mạng Long Bình như ngàn cân treo sợi tóc ấy bỗng nghe một tiếng gầm vang động phát ra từ chiếc thạch đỉnh, tiếp theo Cửu Thúc Công theo sau tiếng gầm, từ trên thạch đỉnh phi thân lướt ra.

Thì ra song phương trong lúc quyết liệt giao đấu đã quên mất còn có một Cửu Thúc Công ngồi trong thạch đỉnh.

Cửu Thúc Công được bảo đỉnh trợ lực, sau một hồi điều tức, chân nguyên được phục hồi.

Lập tức phi thân cứu trợ Long Bình.

Thần Long Chư Thiên đã có chủ định, chỉ cần giết được Long Bình tuyệt trừ hậu hoạn, lão lập tức dẫn thuộc hạ đào tẩu, chờ khi Tửu Hồ Lô quay lại lão đã đi xa rồi.

Nào ngờ đại công sắp thành, thì Cửu Thúc Công cũng vừa phục hồi chân lực xông ra tiếp cứu, làm sao khiến lão không oán hận xung thiên, thế là lão bước xéo một bước tránh chưởng Cửu Thúc Công, ba người đã vây Long Bình và Cửu Thúc Công hai người ở giữa.

Nhưng Long Bình một khi đã có viện binh, tinh thần phấn chấn, ba người làm sao ngăn cản nổi, ngược lại bị Long Bình với Cửu Thúc Công bức thối lui liên tiếp.

Cũng nên biết rằng trong Cái Bang ngoài bang chủ ra, thì Cửu Thúc Công vẫn được liệt vào đệ nhất cao thủ, đương nhiên công lực lão không phải tầm thường,

một khi đã liên thủ với Long Bình thì bọn Thần Long Chư Thiên ba người cho dù binh khí trong tay cũng không phải là đối thủ.

Thần Long Chư Thiên thấy tình thế bất diệu, lập tức thoái chí, bởi vì một khi Tửu Hồ Lô trở lại thì coi như chết chắc chứ làm sao sống nổi, nghĩ là làm, lão không kịp hạ lệnh cho bọn thủ hạ rút lui, một mình quay người phóng ra khỏi hiệp cốc chạy như bay.

Long Bình thấy lão đào tẩu nào chịu bỏ qua.

Kêu Cửu Thúc Công một tiếng, hai người kè trước người sau đuổi theo Thần Long Chư Thiên, thoát cái đã ra khỏi cốc khẩu.

Lúc này nơi cửa động trận đấu vẫn tiếp diễn, chợt nghe Đại Đổ Tiên cười ha hả nói:

– Các người giờ đã như rắn mất đầu còn liều mạng làm chi, mau dừng tay!

Lời nói của lão quả nhiên có hiệu lực không ngờ, tất cả những người có mặt ở đường trường đều dừng tay.

Nhưng trong đó có duy nhất một người vẫn múa kiếm xông vào Đại Đổ Tiên, dáng như phát cuồng, có điều người này võ công cũng tầm thường hiển nhiên không phải là đối thủ của Đại Đổ Tiên.

– Lưu tiểu tử! Người cũng nên dừng tay đi, quả thật ta không muốn đả thương người, nếu không người đã mất mạng lâu rồi, làm người ít ra cũng phải biết người biết mình.

Thì ra người ấy chính là Lưu Huy.

Chỉ nghe hắn nghiêng răng căm hận nói:

– Cái Bang của các người sát hại bà bà của ta, ta nhất định báo thù cho người, nếu có giỏi thì cứ giết ta đi, nếu không các người đừng hòng lấy lại chiếc tiểu hồ lô.

Đại Đổ Tiên nghe nói bất giác kinh ngạc ngẩn người, không ngờ chiếc tiểu hồ lô lại nằm trong tay hắn!

Vì chiếc tiểu hồ lô, Đại Đổ Tiên không còn khách sáo nữa. song thủ xuất ra thì triện cầm nào thủ pháp, dùng tay không xuyên qua ánh kiếm của Lưu Huy.

Chỉ trong hai chiêu, Đại Đổ Tiên đã bức Lưu Huy không còn đường đào mạng, trong nháy mắt thấy lão đã không chế được Lưu Huy.

Bỗng nghe Lưu Huy quát lớn:

– Tiêu hồ lô ở đây, người dám hỗn xược!

Hắn quát lên như vậy khiến Đại Đổ Tiên bất giác ngẩn người ra. Lưu Huy “Xoạt, xoạt” hai kiếm, trên cánh tay của lão đã hiện ra hai đường dài ba tấc, máu tươi tuôn trào. Đại Đổ Tiên bất giác thối lui liên tiếp mấy bước!

Lưu Huy chỉ nói có một câu không ngờ kiến hiệu ngân ấy, tinh thần phấn chấn, kiếm chiêu như mưa bắc, bức Đại Đổ Tiên thối lui liên liên.

Không phải Đại Đổ Tiên thọ thương bất địch, nhưng bởi vì Cái Bang bang chủ tín phù đang ở trong người hắn, khiến lão không dám phản kháng Thấy chuyện phi lý bày ra trước mắt khiến Mặc Thanh cô nương nổi nóng, lập tức tung người lướt ra, thân hình còn đang lơ lửng trên không đã lật ngược song chưởng, Lưu Huy bị chặn đứng tức thì.

Bỗng nghe nàng quát mắng:

– Đừng tưởng ngươi có chiếc tiểu hồ lô trong tay rồi Cái Bang không ai dám động đến ngươi.

Với bản cô nương thì đừng hòng, mạng của người bản cô nương lấy dễ như trở bàn tay, mau mau giơ chiếc tiểu hồ lô ra. may ta tha cho mạng sông.

Lưu Huy bất kể hay dở nói:

– Hạng như ngươi chưa đáng!

Ánh kiếm chớp động, liên hoàn tấn công Mặc Thanh như mưa.

Nhưng tiếc điều võ công của hắn còn kém quá xa so với Mặc Thanh cô nương, cho dù trong tay hắn có thêm một thanh trường kiếm nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của người.

Chưa hết ba chiêu Lưu Huy đã bị tiềm lực song chưởng của Mặc Thanh bức đến kiếm chiêu cũng không còn công đích được nữa.

Mặc Thanh cười khinh ngạo nói:

– Thế nào? Không lẽ ngươi quả thật chưa thấy quan tài chưa chịu rơi lệ?

Lưu Huy nghiêng chặt răng dụng hết sức bình sinh chống kháng cự nói:

– Muốn Lưu Huy này giao tiểu hồ lô ra đó là ngươi tự nằm mơ giữa ban ngày, ta đã nhất định cùng với tiểu hồ lô tồn vong, không tin ngươi cứ thử xem!

Mặc Thanh cả giận đang định xuất kỳ bất ý, hạ sát thủ, bỗng nghe Đại Đổ Tiên kêu lớn:

– Mặc cô nương cân thận, việc này quan hệ trọng đại không phải chuyện chơi, chiếc tiểu hồ lô ấy không thể để bị hủy hoại được.

Mặc Thanh đang ngạc nhiên ngẩn người ra, sau lưng đã nghe tiếng cười buồn rầu:

– Mặc cô nương lui ra, để lão phu nói chuyện với hắn.

Mặc Thanh nghe giọng nói biết ngay là của Thao Thiết đại bang chủ, vội vàng nhảy thối lui ra khỏi vòng chiến quay người nhìn lại đã thấy Thao Thiết đại bang chủ thân còn ướt máu tươi đứng đó. Đôi mắt thần quang như điện ân dưới đôi mày bạc của lão quét một vòng, nói:

– Việc này sai lầm là do ta mà ra, nay cũng phải do ta giải quyết, các người không ai được phép động thủ tương trợ, kẻ nào vi mệnh là phản đồ của bốn bang, chiếu theo bang quy nghiêm trị!

Cửu Thúc Công và Đại Đổ Tiên nghe giọng nói nghiêm nghị của bang chủ bất giác thất kinh, vội cung thân lãnh mệnh, nói:

– Bang chủ tôn thể trọng thương chưa lành, nên thận trọng.

Thao Thiết đại bang chủ mặt lộ nét an ủi, hân hoan nói:

– Thương thế của ta cho dù có nặng hơn gấp mười lần, hấn cũng không làm gì được ta.

Dứt lời thân hình lão khập khểnh từ từ hướng về phía Lưu Huy bước tới.

Với võ công xuất thần nhập hóa của Thao Thiết đại bang chủ, bọn Cửu Thúc Công mấy người tự tin không đến nỗi mất mạng dưới tay Lưu Huy, cho dù lão trọng thương đến như vậy thì với võ công có hạn của hấn cũng chưa làm gì được. Nhưng điều mấy người lo lắng là lão đã lên tiếng trước nghiêm cấm mấy người không được xuất thủ, ý lão muốn đề cho Lưu Huy tự do xuất thủ mà không hề kháng cự.

Nhưng lệnh của bang chủ đã ban ra. ai dám vi mệnh!

Trong lúc cấp bách, Đại Đổ Tiên chợt nhớ đến Mật Bình Nhi, vội vàng nhìn nàng nháy mắt lia lịa. Mật Bình Nhi trí tuệ linh mẫn tuyệt luân lẽ nào không hiểu được ý sư thúc, vội vàng bế khí len lén nhẹ bước theo sau Thao Thiết đại bang chủ.

Bỗng nhiên Thao Thiết đại bang chủ đột ngột quay người lại, song mục tinh quang lóe lên, quát:

– Bình Nhi cả gan!

Mật Bình Nhi run bắn thân, mỹ mục long lanh ánh lệ, quỳ xuống, cúi đầu nói nhỏ:

– Sư phụ! Mong sư phụ bảo trọng ngọc thể!

Thao Thiết đại bang chủ như cũng cảm thấy có chút áy náy, lẽ ra lão không nên quá nghiêm khắc với đồ đệ cứng như vậy, gương mặt lão thoáng hiện sắc hiền hòa, nhưng chỉ thoáng chốc, nét nghiêm khắc đã trở lại trên gương mặt lão như cũ, quay đầu lại, tiếp tục tiến về phía Lưu Huy. Từng bước từng bước một tiến gần Lưu Huy, khoảng cách giữa hai người còn chưa đến mười trượng. Thao Thiết đại bang chủ vẫn chưa dừng bước, tám thước rồi bảy thước...

Khoảng cách giữa hai người bất quá chỉ còn ba bốn bước, dường như lão vẫn chưa có ý định dừng lại!

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ Lưu Huy nằm mơ cũng không dám nghĩ có một ngày hấn đối mặt với Thao Thiết đại bang chủ, không ngờ lúc này lão cứ càng lúc càng đến gần, khiến hấn không khỏi trống ngực đập như trống làng.

Một người tiến, một người thối, một lúc sau đã cách xa mọi người bảy tám trượng, cuối cùng Lưu Huy không chịu nổi sự uy hiếp tinh thần của đối phương, hoảng kinh quát lớn.

Thao Thiết đại bang chủ nghe tiếng quát tạm thời dừng chân nói:

– Mục đích của Lưu công tử là gì, xin cứ nói thẳng trước mặt lão phu...

Lưu Huy nghiêng răng nói:

– Ta muốn báo cừu cho bà bà!

Thao Thiết đại bang chủ không chút do dự nói:

– Chỉ cần người giao chiếc tiểu hồ lô, lão phu sẽ do người tùy nghi xử trí!

Lưu Huy nghe nói như không tin vào tai mình, hỏi lại:

– Người nói gì?

Thao Thiết đại bang chủ chậm rãi từng tiếng từng tiếng một nói:

– Chỉ cần người giao chiếc tiểu hồ lô ra, lão phu sẽ do người tùy nghi xử trí!

Không! Thao Thiết đại bang chủ định gạt hấn, Lưu Huy tay bóp chặt chiếc tiểu hồ lô trong ngực áo, không giao ra nhưng cũng không dám loạn động.

Thao Thiết đại bang chủ thấy hấn không tin, tiếp lời:

– Nếu người không tin thì ra tay trước cũng được, nhưng chiếc hồ lô trong tay người phải giao cho đệ tử bốn bang, còn nữa. người không được dùng nó để đả thương bất kỳ một người nào trong bang, thế nào?

Lưu Huy càng nghe càng lấy làm kỳ, hấn không dám tin rằng, Thao Thiết đại bang chủ vì một chiếc hồ lô nhỏ mà hy sinh cả tính mệnh, đây quả thật là một việc kinh nhân mà xưa nay hấn chưa từng nghe nói tới.

Nhưng hấn cũng thử gạt đầu.

Thao Thiết đại bang chủ lập tức mỉm cười nói:

– Hay lắm! Quân tử nhất ngôn, người ra tay đi, ta quyết không hoàn thủ đâu!

Lưu Huy trong lòng cực kỳ nghi hoặc, bất thần một kiếm “Thần long xuất động” đâm thẳng vào ngực Thao Thiết đại bang chủ!

“Xoẹt”, một tiếng, thanh kiếm dài ba thước đâm thấu từ trước ngực ra đến sau lưng Thao Thiết đại bang chủ.

Nhưng Thao Thiết đại bang chủ vẫn đứng sừng sững như pho tượng giữa đường trường, không thấy thân hình lão dao động chút nào, chỉ có thần sắc trên mặt lão hơi biến đổi, da mặt lão co rút vì đau đớn, còn tinh quang phát ra từ đôi mắt lão vẫn như hai ngọn đèn ló trong đêm.

Chỉ thấy lão từ từ đưa tay về phía trước, hiển nhiên lão đòi chiếc tiểu hồ lô trong người của Lưu Huy.

Sự việc xảy ra khiến Lưu Huy hồn phi phách lạc, vội vàng buông tay nháy thối lui đồng thời lấy từ trong bọc áo ra chiếc túi vải màu đỏ ném về phía Thao Thiết đại bang chủ.

Không thấy Thao Thiết đại bang chủ cử động gì, chiếc túi vải đỏ tự nhiên bay đến nằm gọn trong tay lão.

Nhưng túi vải đỏ vừa cầm nơi tay, thần sắc lão đột biến run giọng nói:

– Người... người dám gạt ta!

Bằng một thủ pháp nhanh gọn tuyệt hảo, Thao Thiết đại bang chủ rút thanh kiếm cắm trước ngực ra, vung tay một cái, chỉ thấy một đạo ngân quang như làn điện xẹt tới trước ngực Lưu Huy.

Lưu Huy làm sao có thể ngờ được Thao Thiết đại bang chủ trong tình thế như vậy còn có thể rút kiếm giết người, không kịp tránh né, bị thanh trường kiếm đâm suốt từ trước ngực tới sau lưng, ngã gục giữa đường trường.

Thanh trường kiếm phóng đi quá mạnh xuyên qua người Lưu Huy vẫn chưa hết đà. tiếp tục bắn đi cả thân lẫn cán cắm phập vào vách đá cách đó bảy tám trượng.

Nhưng Thao Thiết đại bang chủ sau khi phóng một kiếm không còn giữ được nữa. thân hình cũng đổ gục xuống đất. Trước lúc lâm chung, hai mắt lão vẫn mở lớn trừng trừng, chứng tỏ lão hối hận vô cùng.

Tất cả biến cố xảy ra chỉ trong vòng nháy mắt, chờ mọi người hoàn hồn lại thì giữa đường trường đã thêm một thi thể nằm đó, còn anh hồn đã tiêu diêu miền cực lạc.

Cửu Thúc Công là người đầu tiên hoàn hồn lại, lão đến bên thi hài bang chủ, nhặt chiếc túi vải đỏ mở ra. bên trong có một chiếc tiểu hồ lô, nhưng không phải là lịch đại tín phù của Cái Bang hẳn làm sao lừa được Thao Thiết đại bang chủ, thảo nào lão vừa cầm nơi tay đã biết không phải là đồ thật.

Mật Bình Nhi đứng phía sau không cứu giúp gì cho sư phụ được, thấy hận thấu tâm can, hét lên một tiếng, nhặt đại một thanh kiếm phóng tới định phân thân Lưu Huy ra làm muôn đoạn để tiết hận.

Nhưng một bóng người lướt tới, ngân quang lóe lên, vừa khéo đỡ một kiếm hận thù của Mật Bình Nhi.

Mật Bình Nhi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên thì ra kẻ mới đến là Điều Man công chúa.

Chỉ thấy nàng sắc mặt trắng bệch, vì bi thương làm héo úa gương mặt như hàng nga.

Điều Man công chúa cất giọng thê lương nói:

– Xin cô nương hạ thủ lưu tình tha cho hắn chết được toàn thân.

Mật Bình Nhi vốn không phải là kẻ hung tàn, thấy sắc mặt bi thảm của nàng lại thêm giọng nói khân thiết van xin khiến nàng cũng thấy bất nhẫn Nhưng ân sư rõ ràng bị lừa gạt chết oan, oán này thử hỏi nàng làm sao bỏ qua được?

Chỉ nghe nàng nghiêng răng nói qua làn nước mắt:

– Hắn là một tên hạ lưu đê tiện, đi lừa gạt một người bị trọng thương.

Mật Bình Nhi chưa nói hết câu, Điều Man công chúa đã ngắt lời:

– Tội của hắn đã nhận báo ứng, nhưng ta cũng nguyện vì người mà tạ tội.

Điều Man công chúa dứt lời lập tức lấy từ trong túi ra một túi vải đỏ, nói:

– Vật này nguyên định giao cho Long công tử, nhưng giờ tình thế đột biến, ta cũng không muốn gặp lại chàng, phiền cô nương trao lại cho người, nói... Đồng Điều này đã hoàn thành sứ mạng.

Nói xong gương mặt nàng thoáng hiện một nét lạ lùng, ném chiếc túi vải đỏ cho Mật Bình Nhi rồi cúi người ôm xác Lưu Huy tung người bỏ đi.

Mật Bình Nhi đưa tay tiếp lấy túi vải đỏ, phong tâm chấn động, bởi vì nàng nhận ra bên trong quả nhiên là một chiếc tiểu hồ lô, vội vàng mở ra xem.

Không phải là chiếc tiểu hồ lô ân sư vẫn thường mang theo trong người đó sao? Mật Bình Nhi cả mừng vội quỳ xuống bên cạnh Thao Thiết đại bang chủ kêu lớn:

– Sư phụ, tiểu hồ lô đã lấy lại được rồi, anh hồn sư phụ linh thiêng xin người nhắm mắt mà đi!

Nói cũng lạ, nàng vừa dứt lời, Thao Thiết đại bang chủ tựa như chưa chết, đôi mắt mở trừng trừng cảm hận của lão từ từ nhắm lại, cả sắc mặt uất ức của lão cũng biến mất, thay vào đó một vẻ mặt bình thản, nhưng bên khóe mép lão cũng đồng thời ứa ra một sợi máu, hiển nhiên đến lúc này lão mới thật sự hồn quy tây thiên!

Bọn Cửu Thúc Công cũng vội chạy đến quỳ xung quanh di hài của bang chủ thầm cầu nguyện cho anh hồn của lão sớm siêu thăng, lệ anh hùng cũng khó lòng cầm được.

Chờ mọi người bớt bi ai đứng dậy thì trong cốc không còn một ai, kể cả một số thi thể cũng biến mất, chỉ còn lại Âm Dương Song Thi một tàn phế, một táng mạng nằm trên đất lạnh.

Cửu Thúc Công với Đại Đổ Tiên chia nhau một người ôm xác Thao Thiết đại bang chủ, một người ôm xác Kim Bất Hoán, cùng Mặc Thanh, Mật Bình Nhi phóng ra khỏi cốc tìm Long Bình với Tiểu Hồ Lô.

o O o